

■ Τὸ Νόημα τοῦ Σταυροῦ

Σταυρὸς καὶ συγχώρεση* «Ἀπαράδεκτες κατάρες»

Ὁ Μάρτιν Νιμέλερ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς ἥρωες τῆς Γερμανίας.

Διακρίθηκε ὡς διοικητὴς ὑποβρυχίου στὸν Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. **Τὸ** 1924 ἄφησε τὴν στρατιωτικὴ του καριέρα καὶ ἐγίνε πάστορας τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας.

Ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ «τὰ ἔβαλε» μὲ τὸν Χίτλερ. **Μ**ὲ τὰ κηρύγματά του κατήγγελλε τὶς ἀπάνθρωπες καὶ ἀντιχριστιανικὲς ἀρχὲς τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. **Αὐ**τὸ τελικὰ τοῦ κόστισε τὴν φυλακιστὴ του στὸ φρικτὸ Νταχάου μέχρι τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Μιλώντας ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἐμπειρία τῆς φυλακῆς του, λέει:

«**Σ**τὸ προαύλιο τῆς φυλακῆς μας εἶχαν στήσει μία ἀγχόνη. **Ἔ**πρεπε κάθε μέρα νὰ βλέπω καὶ νὰ ἀκούω αὐτό, πού,... κήρυττε ἡ ἀγχόνη! **Δ**ὲν φοβόμουνα τόσο, ὅτι κάποια μέρα θὰ μὲ κρεμοῦσαν σ' αὐτήν. **Εἶ**χα ἀποδεχθεῖ ἓνα τέτοιο ἐνδεχόμενο. **Π**ερισσότερο φοβόμουν μήπως ἀντιδρουῖσα λέγοντας: “**Υ**πάρχει Θεὸς στὸν οὐρανὸ καὶ Αὐτὸς θὰ σᾶς δεῖξει!...” **Ὁ**μως, ἂν ὁ Χριστὸς πέθαινε ἔτσι, χωρὶς νὰ συγχωρήσει τοὺς σταυρωτές Του, δὲν θὰ ὑπῆρχε

γιὰ μᾶς σωτηρία. **Δ**ὲν θὰ ὑπῆρχε γιὰ μᾶς τρόπος νὰ καταλάβουμε, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπάει. **Δ**ὲν θὰ εἶχαμε ἐλπίδα Ἀναστάσεως!... **Κ**αὶ ἡ δική μας σωτηρία προϋποθέτει τὸ ὅτι καὶ ἐμεῖς συγχωροῦμε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους».

* * *

Εἶναι πράγματι ἀξιοπρόσεκτο πόσο σωστὰ εἶχε καταλάβει τὸ νόημα τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ὁ ὁμο-

λογητής Μάρτιν Νιμέλερ. Γι' αυτό, περισσότερο από τον σωματικό θάνατο, φοβόταν μήπως δεν συγχωρούσε αυτούς που θα τον ώδηγοῦσαν στην ἀγχόνη!

Ο Νιμέλερ εἶχε καταλάβει, ὅτι ὁ Χριστός:

● **Σ**ταυρώθηκε, ὄχι γιὰ νὰ μᾶς γλυτώσει ἀπὸ τὰ –δῆθεν– «ἐκδικητικὰ χέρια» τοῦ Πατέρα Του, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ καταλάβουμε πόσο μᾶς ἀγαπάει ὁ Πατέρας Του.

● **Δ**ὲν μᾶς καταράσθηκε μὲ τὰ λόγια «ὁ Πατέρας μου θὰ σᾶς δείξει!», ἀλλὰ εἶπε «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς»!

● **Ἔ**γινε ὁ ἴδιος «κατάρ», γιὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν *κατάρ* τοῦ Ἀδάμ.

● **Ἐ**να τροπᾶριο τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μᾶς ἀποκαλύπτει πῶς λύθηκε ἡ μόνη δίκαιη *κατάρ* πού ἀκούσθηκε ποτὲ στὸν κόσμος: «**Κ**ατάρ καταδίκης δικαίας λέλυται ἀδίκῳ δίκη τοῦ Δικαίου κατακριθέντος...».

Μὲ ἄλλα λόγια:

Ἡ δίκαιη *κατάρ* τοῦ Θεοῦ πού ἐπέσυρε ἐπάνω του ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν παρακοή του μέσα στὸν παράδεισο, δὲν λύθηκε... μὲ κάποια ἄλλη *κατάρ*! **Λ**ύθηκε μὲ τὴν ἄδικη καταδίκη σὲ σταυρικό θάνατο τοῦ Μόνου Δικαίου, τοῦ Χριστοῦ!

Τὸ –ἀνθρωπίνως– δίκαιο θὰ ἦταν, ὁ Χριστὸς νὰ ἀπαντήσῃ στοὺς σταυρωτές Του μὲ *κατάρ*ες! **Ο** Χριστὸς ὅμως προτίμησε νὰ δεχθῇ ἐκούσια τὴν ὑψιστὴ ἀδικία τοῦ Σταυροῦ μὲ μακροθυμία! **Κ**αὶ αὐτὴ γεμάτη εὐσπλαχνία ἀνοχὴ τῆς πρὸ μεγάλης ἀδικίας, μᾶς χάρισε τὴν Σωτηρία, τὴν Ἀνάσταση, τὴν Ζωή!

Γι' αὐτὸ ἂς μὴ ξεχνᾶμε ποτέ, ὅτι:

● **Ο**ἱ φράσεις: «Ὑπάρχει Θεὸς καὶ βλέπει!...» ἢ «Νὰ τὸ βρῆς ἀπὸ τὸ Θεό!...» εἶναι ἀπαραδέκτες *κατάρ*ες!

● **Χ**ωρὶς συγγνώμη πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μας, «τσάμπα» σταυροκοπύμαστε καὶ «τσάμπα» φορᾶμε «σταυρουλάκια»!

● **Ἡ** ἔλλειψη συγγνώμης πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀκυρώνει τὴν δύναμη τοῦ Σταυροῦ. **Ο**φείλουμε νὰ συγχωροῦμε τοὺς ἐχθροὺς μας, ζητώντας ἀπὸ τὸν Ἐσταυρωμένο Κύριό μας τὴν δύναμη τῆς συγγνώμης.

(*) Περιοδ. «Λυχία τῆς Μητροπόλεως», ἐκδοση Ἱ.Μ. Νικοπόλεως. • Τοῦ Ἀρχιμ. Β.Λ. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ **Ο** Θεὸς δὲν καταρᾶται· ἡ στέρησις ὅμως τῆς Εὐλογίας Του, τῆς Χάριτός Του, ἐκλαμβάνεται ἀπὸ μᾶς ὡς «κατάρ». **Μ**ᾶς «καταρῶνται» τὰ οἰκεῖα ἁμαρτωλὰ ἔργα μας. **Ἡ** ἁμαρτία εἶναι αὐτοκατάρ - αὐτοκαταδίκη. **Ἡ** δίκαιη *κατάρ* τοῦ Θεοῦ: ἀνθρωποπαθὴς ἔκφρασις.